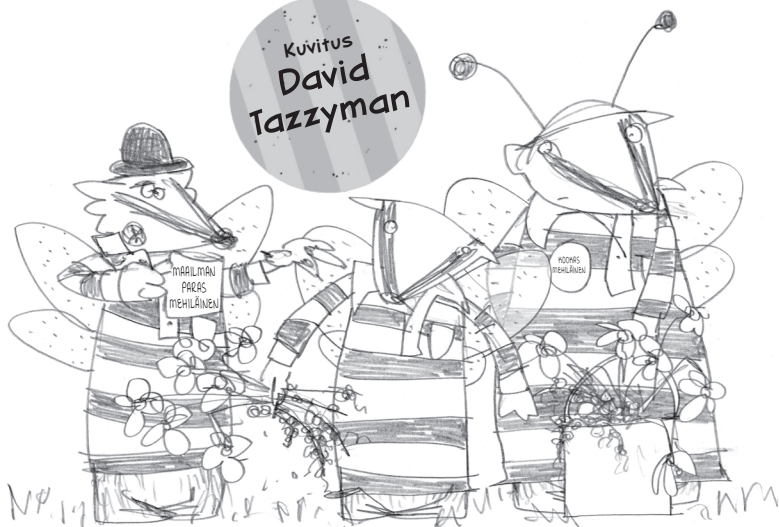

John Dougherty

Hajupommi & Ketsuppinaama

ja Typeryyden mehiläiset

Kuvitus
David
Tazzyman

Aurinko
KUSTANNUS

© teksti John Dougherty 2015

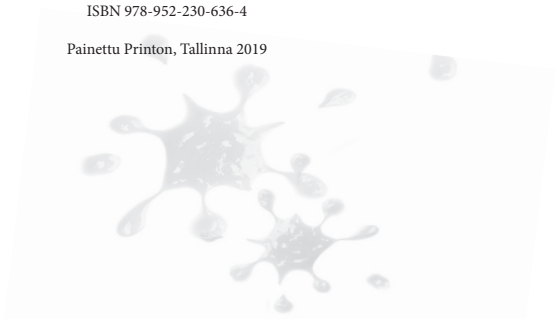
© kuvitus David Tazzyman 2015

© suomennos Maarit Varpu

Stinkbomb & Ketchup-face and the Bees of Stupidity
was originally published in English in 2015.
This translation is published by arrangement
with Oxford University Press.

ISBN 978-952-230-636-4

Painettu Printon, Tallinna 2019

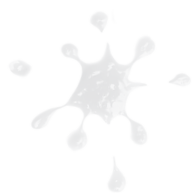
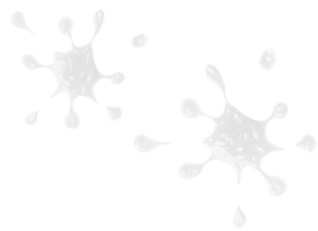
Se onnistuu sanomattakin mutta ei
ilman pullaa, mutta sanonpa kuitenkin.
Noahille & Caralle, rakkaudella.

Ja Millielle, Fredille & Bertielle, kiitokset
Ziggyn & Wiggon lainaamisesta. J. D.

Reubenille & Juliettelle, minun tuntemistani
haisuleista haisuleimmille. D. T.

1. luku

Jossa lopultakin tapaamme mäyriä

Oli synkkä ja myrskyinen yö Mahtavan metakan saarella, paitsi että ei ollut synkkää eikä myrskyistä.

Eikä myöskään ollut yö. Mutta se ei ole asian ydin. Asian ydin on, että oli sellainen yö, jolloin **mälsiä** ja **ilkeitä** asioita tapahtuu.

Tai ainakin *olisi* ollut sellainen yö, jolloin **mälsiä** ja **ilkeitä** asioita tapahtuu, jos olisi ollut yö. Mutta ei ollut.

Kuulkaa, koetetaanko uudestaan?

Oli ihan miellyttävä ilta Mahtavan metakan saarella. Vaikkakaan ei ollut synkkää, tai myrskyistä, tai yö, mäyrät juonivat.

Ne olivat koko Mahtavan metakan **mälsimät** ja **ilkeimmät** mäyrät, mikä ei ollut vaikeaa, koska ne olivat myös ainoat mäyrät koko Mahtavassa metakassa. Mutta oli miten oli, ne olivat varmasti pahoja tyyppejä, minkä vuoksi ne viettivät kamalan paljon aikaa vankilassa.

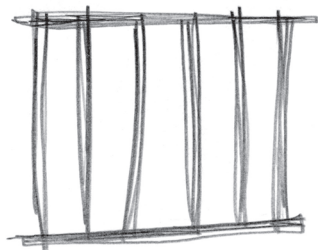
Ne olivat nytkin vankilassa ja – kuin todistaakseen, kuinka **mälsiä** ja **ilkeitä** ne todella olivat – ne olivat alkaneet kertomuksen ilman meitä.

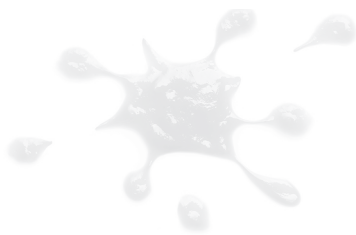
”Här här här”, sanoi Rolf Mäyrä, kookas mäyrä, jolla oli kookas rintamerkki, jossa luki

”Mitä *'här här här'* tarkoittaa?” kysyi Stewart Mäyrä, pienin mäyristä.

”Se on **mälsä** ja **ilkeä** nauru”, Rolf Mäyrä selitti ja näytti sille isoa kirjaa, nimeltä **Mälsien ja ilkeiden naurujen iso kirja**. ”Olen harjoitellut.”

”Mitä siitä”, Harry Mäyrä sanoi siemaisten teetä mukista, jossa luki . ”Mitä mieltä olette **mälsästä** ja **ilkeästä** suunnitelmastani, josta kerroin juuri ennen kuin kertomus alkoi?”

”Voi juu!” Rolf Mäyrä sanoi innoissaan. ”Minä tiesin, että on syy sille, miksi harjoittelin **mäl-siä** ja **ilkeitä** nauruja. Juu, se oli todella, todella **mälsä** ja **ilkeä** suunnitelma. Vai mitä, mäyrät?”

”Juu!” muut mäyrät vahvistivat. ”Todella **mälsä** ja **ilkeä**. Toteutetaan se!”

”Mutta...” Stewart Mäyrä sanoi epäröivästi, ”emmekö me ole yhä vankilassa?”

Muut mäyrät katselivat ympärilleen. Ne olivat harmaassa sellissä, jonka ovi oli lukittu ja jonka ikkunoissa oli kalterit ja jonka seinällä olevassa kyltissä luki:

Olette edelleen vankilassa

”Voi juu”, ne sanoivat synkästi. ”Pahus. Me emme voi toteuttaa **mälsiä** ja **ilkeitä** juonia, jos me olemme yhä vankilassa.”

”Ehkä emme”, Harry Mäyrä sanoi. ”Mutta meillä on myös ovela suunnitelma, jolla toteuttaa **mälsä** ja **ilkeä** suunnitelma. Muistatteko ne keksit, jotka armeija antoi meille viime viikolla?”

”Juu”, Rolf Mäyrä vastasi synkästi. ”Ne olivat hirveitä. Kaikki vanhentuneita, kuivia ja kovia. Minä heitin omani pois.”

”No, minä en”, Harry Mäyrä sanoi sen silmien kavetessa juonikkaasti. ”Minä säilytin omani. Ja minä olen järsinyt sitä hampaillani siitä lähtien...”

Se ojensi käpälänsä, ja mäyrät henkäisivät, sillä käpälässä oli keksi, joka oli järsitty ovelasti avaimen muotoiseksi.

”No niin”, Harry Mäyrä kysyi, ”kuka on **mäl-sän** ja **ilkeän** suunnitelman puolesta?”

”Minä! Minä!”

kaikki mäyrät sanoivat innoissaan, ja ne paniivat **Mälsien** ja **ilkeiden** naurujen ison kirjan kiertämään, ja jokainen valitsi sieltä **mäl-sän** ja **ilkeän** naurun, ja ne nauroivat kaikki niitä samaan aikaan.

Vaikutus oli melko jäätävä.

2. luku

Jossa sankarimme heräävät kohtaamaan päivän täynnä seikkailuja vähän niin kuin kerrosvoileipä on täynnä juustoa*

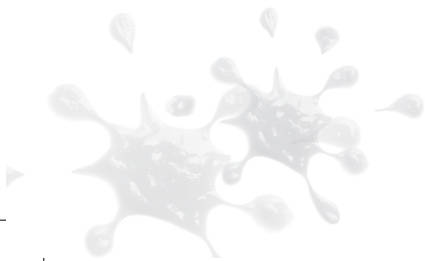
Oli aamu. Lämmin tuulenvire puhalsi mereltä tuoden mukanaan raikkaita ja valtamerellisiä tuoksuja – suolaisen veden ja merimiesten sukkien. Pumpulipilvet leijuivat ylhäällä, korkeammalla aurinko paistoi kirkkaana ja ystävällisenä, niityllä kaniinit sinkosivat leikkisästi toisiaan ilmaan katapultilla.

Kookkaassa puussa ihastuttavan talon puutarhassa korkealla kukkulalla pikkuisen Irtosoran kylän yläpuolella mustarastas istui ilmanpaineella toimivalla äänitorvella.

*Ilmeisesti se on siis juustoleipä. Jos se olisi ollut kurkkuvoileipä, se olisi ollut täynnä kurkkua. Ja jos se olisi ollut Viktorian hillovoileipä, se olisi ollut täynnä Viktorian hilloa. No, ymmärsitte idean.

'Paaaaa'

aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

aaaaaaaaarrrrrrrp!'
päästi äänitorvi.

Ihastuttavassa talossa, sen kauniissa vaalean-punaisessa huoneessa pieni tyttö, jota kutsuttiin Ketsuppinaamaksi, loikkasi raivokkaasti vuoteesta. Rynnäten ikkunaan hän tähtäsi valtavalla vesipyssyllä ja puristi liipaisinta. Päästäen äänen, joka oli jossain **plätsin!!!** ja **pamin!!!** välimaillla – jonkinlainen

PLÄTS

PAMMMMM

HHHHH

SSSS

MMMMSSSS

HHH!!!!!!!

– vesipyssyn säiliö räjähti kastellen Ketsuppi-
naaman pästä varpasiin ja varpaista päähän.

Vettä tippuen Ketsuppinaama tirkisti piippuun. Sinne oli sullottu tiiviisti jotain, joka näytti epäilyttävästi mustarastaan höyheniltä ja pureskelluilta madoilta.

“Murrrrr!”

Ketsuppinaama murisi äreästi heristäen nyrkkiä ja paljon vettä mustarastaan suuntaan, joka **matki pierun ääntä** ja lensi pois.

Ketsuppinaama marssi porrastasanteen poikki veljensä huoneeseen ja kuivasti itsensä tämän pyjamaan. ”Tulehan Hajupommi”, hän sanoi. ”Aika nousta.”

Hajupommi nousi märeästi ja katsoi kelloa.

”Pahus”, hän sanoi puserrellen itsenä pois pyjamasta. ”Jo **toinen luku!** Meidän on parasta

pukeutua ja edetä kertomuksessa.”

Ja niin he tekivät.

Tai, ainakin he pukeutuivat. Hetken päästä Ketsuppinaama kysyi: ”Mitäs nyt?”

Hajupommi kohautti olkiaan. ”Nyt”, hän vastasi, ”odotamme, että kertomus saapuu tänne. Luultavasti ovelle koputetaan tai jotain.”

3. luku

*Jossa sankarimme odottavat
kertomuksen saapuvan*

Juuri silloin ovelta ei kuulunut koputusta. He
siis odottivat.

4. luku

Jossa kertomus ei ole vielääkään alkanut

He odottivat vielä lisää.

Hetken päästä Ketsuppinaama katsoi kelloa. ”**Neljäs luku!**” hän huudahti. ”Eikä mitään tapahdu!”

”Ainakaan meille”, Hajupommi huomautti.

”Mitä sinä tarkoitat?” Ketsuppinaama kysyi.

”No”, Hajupommi selitti, ”jotain on täytynyt tapahtua jollekulle jossain kohdassa kertomusta, tai kaikki olisivat jo lopettaneet lukemisen.”

”Hajupommi!” Ketsuppinaama huudahti kauh-
hean ajatuksen välähtäessä hänen mieleensä. ”Mitä
jos me emme olekaan kertomuksessa? Mitä jos me
päädyimme istumaan tässä tekemättä mitään, kun
kaikki muut kokevat kaikki seikkailut?”

”Ei niin voisi tapahtua”, Hajupommi sanoi.
”Tarkoitan, että me olemme päähenkilöt. Ni-
memme ovat kirjojen nimessä ja kaikkea –

Hajupommi & Ketsuppinaama
ja mälsät mäyrät;

Hajupommi & Ketsuppinaama
**ja maagisen piikkisian
etsintä;**

Hajupommi & Ketsuppinaama
ja pizzan pahuus ...”

”Mutta mitäs jos nimemme *eivät* ole tämän nimessä?” Ketsuppinaama sanoi kauhistuneella äänellä. ”Mitä jos tämän nimi on

Malcolm Kissa
ja siirapin sukellusvene

tai

Kuningas Hammasharja Kärppä
ja makkaran räjähdys

tai

Harry Mäyrä &
Rolf Mäyrä &
Stewart Mäyrä &
kaikki muut
mäyrät
ja kamalan
kauhea asia, jota en
voi ajatella juuri nyt!”

”Pahus”, Hajupommi sanoi huolestuneesti.
”Enpä tullut ajatelleeksi sitä. No, jos kertomus ei ole tullut meidän luoksemme, ehkä meidän pitäisi lähteä etsimään kertomusta.”

”Hyvä ajatus”, Ketsuppinaama sanoi.

Ja he lähtivät matkaan.

Oli todella kaunis päivä. Aurinko paistoi kirkkaasti; koko luonto leikki, ja kaikkialta kuului eläinten ääniä, jotka olivat onnellisia elossa olemisesta. **Päkättäen** ja **määkien** hilpeästi ja kirmaten silkasta iloista tuli heitä kohti niityn poikki ihastuttava, karvainen lauma valkoisia villavia rottia. Virrassa riemukkaasti **vaakkuen** ylpeä emorotta ui sen rottapesueen **piipittäessä**, kun ne räpiköivät emon perässä. Näkyi sininen välähdys,

kun kirkkaan värinen rotta sukelsi ja kantoi nokasaan rotan, jonka hopeiset suomet kiilsivät aurin-
gonvalossa. Ja korkealla puiden latvoissa rotat **visersivät** ja **sirkuttivat**, kunnes vaikutti siltä
kuin koko taivas olisi täyttynyt rotanlaulusta.

“Öh...
vaikuttaako
sinusta
jokin hieman
oudolta?”

Hajupommi kysyi.

”Mitä oikein tarkoitat?” hänen sisarensa ihmetteli.

”No...oletko huomannut, että kaikki nämä eläimet ovat naamioituneita rottia?”

Ketsuppinaama katsoi tarkasti ympärilleen.

”No niinpä onkin!” hän totesi lopulta. ”Miksiköhän?”

”Öh, jep, pahoittelut siitä”, ohi kulkeva rotta sanoi. ”On vain niin, äh, että kirjailija päätti ihan juuri laittaa tämän näyttämön kertomukseen.”

”Ai, hyvä”, Hajupommi sanoi helpottuneena. ”Sitten me olemme varmasti kertomuksessa.”

”Tietysti”, rotta sanoi. ”Oli tarkoitus, että te menette suoraan kotoanne Irtosoraan, mutta sitten kirjailija ajatteli, että olisi mukavaa saada vähän kuvailua ja sellaista. Mutta kaikki eläimet, jotka hän halusi panna tähän, olivat juuri tekemässä läk-

syjään, ja heidän äitinsä ja isänsä eivät päästäneet heitä, ennen kuin läksyt olisi tehty loppuun. Joten hänen täytyi käyttää sen sijaan rottia.”

”Ai”, Ketsuppinaama sanoi. ”Eikö teillä sitten ole yhtään läksyjä?”

”On toki”, rotta vastasi. ”Paljon. Mutta me teimme ne jo. Vastoin yleistä luuloa rotat käyt-

täytyvät todella hyvin ja työskentelevät ahkerasti. No kuitenkin, mihinkäs minä jäin? Ai niin: **ssssssss**.” Ja sihisten äänekkäästi se kiemurteli aluskasvillisuuden sekaan.

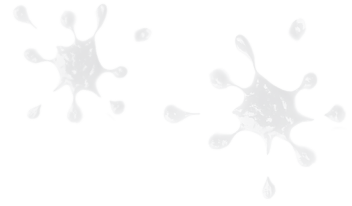
Hajupommi ja Ketsuppinaama katsoivat toisiinsa, kohauttivat olkiaan ja kävelivät rehevän niityn poikki, jossa puut kukkivat ja niittykukat kasvoivat pitkiksi, ja ilman täytti vieno rottien humina, kun ne **surisivat** pehmeästi kukasta kukkaan keräten mettä ja siitepölyä.

Pian he saapuivat Irtosoran pikkuiseen kylään. Mutta – he huomasivat sen heti – jokin oli vialla.

”Katso!” Ketsuppinaama huusi dramaattisesti. ”Kaikkialla kadulla on rikkinäistä lasia!”

”Kyllä”, Hajupommi vahvisti, ”aivan urheiluvälineliikkeen edessä.”

He ryntäsivät tutkimaan. Toden totta *Mahtavan metakan urheiluvälineliikkeen* ikkuna oli lyöty säpäleiksi. Kurkistaessaan sisään he näkivät, että vaaterokit oli tyhjennetty; vain vaateripustimet oli jätetty.

”Tiedätkö sinä, mitä tämä tarkoittaa?” Haju-pommi kysyi.

”Kyllä”, Ketsuppinaama vastasi.

“Joku on
varastanut
kaikki raitaiset
rugbypaidat!”

”Ja katso!” Hajupommi sanoi kääntyen ja osoitti. Kadun toisella puolella toinen ikkuna oli hajotettu. Se oli *Mahtavan metakan lelukauppa*, ja siitä, missä he seisoivat, he pystyivät näkemään, että näyteikkunan esillepano, joka oli ollut ikkunassa edellisenä päivänä, oli ryöstetty.

”Tiedätkö sinä, mitä tämä tarkoittaa?” Hajupommi kysyi.

”Kyllä”, Ketsuppinaama vastasi.

”Joku on
varastanut
kaikki keijusiivet!”